

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Przemysław Kalinowski

SSN Andrzej Stępka

w sprawie **Z. G.**

skazanego z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 7 lipca 2016 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego

z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa .../15,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 2 września 2015 r., sygn. akt III K .../14,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić wniosek o wznowienie postępowania;

2. obciążyć skazanego Z. G. kosztami sądowymi postępowania o wznowienie, w tym wydatkami w kwocie 20 (dwudziestu) złotych.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 2 września 2015 r., sygn. akt III K .../14, Z. G. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 20 zł każda.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa .../15, zaskarżony wyrok zmienił w ten

sposób, że w miejsce czynu przypisanego oskarżonemu Z. G., uznał go za winnego tego, że w okresie od 21 marca 2011 r. do 18 listopada 2011 r. we Wrocławiu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, przywłaszczył powierzone mu – na mocy udzielonego przez G. K. pełnomocnictwa z dnia 28 lutego 2011 r. – pieniądze w kwocie 214.469,53 zł stanowiące własność G. K., pochodzące ze sprzedaży jego obligacji w ten sposób, że po ich wypłacie z kasy Domu Maklerskiego BZ WBK rozporządził nimi jak właściciel wbrew woli mocodawcy, tj. przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to skazał go na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 20 zł każda. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Obecnie obrońca skazanego złożył wniosek o wznowienie postępowania na podstawie art. 540 § 1 ust. 2 lit. a k.p.k., wnosząc o uchylenie wyroków Sądu Apelacyjnego i Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

W uzasadnieniu wniosku podniósł, że w sprawie, po wydaniu prawomocnego wyroku, ujawnione zostało nowe osobowe źródło dowodowe w postaci świadka M. S., który – jak podał w dołączonym do wniosku oświadczeniu - był obecny przy przekazywaniu przez skazanego R. K. pieniędzy ze sprzedaży obligacji.

Prokurator Prokuratury Krajowej w pisemnym stanowisku z dnia 9 czerwca 2016 r. wniósł o oddalenie wniosku o wznowienia postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania nie jest zasadny.

Przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., na który powołuje się w swoim wniosku obrońca, przewiduje wznowienie postępowania, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. W piśmiennictwie wskazuje się, że wskutek usunięcia z dniem 1 lipca 2015 r. z art. 540 § 1 pkt 2 zwrotu "*nie znane przedtem sądowi*", nowe fakty lub dowody mogące stanowić podstawę wznowienia, mogą być uprzednio nieznanne, nie tylko sądowi, ale również stronie (D. Świecki (w:), D. Świecki (red.), B. Augustyniak, K.Z. Eichstaedt, M.

Kurowski, Kodeks postępowania karnego. Komentarz do art. 540 k.p.k., Tom II, LEX 2015). Podstawy wznowienia nie mogą jednak stanowić wszelkie nowe dowody lub fakty, a jedynie takie, które jednocześnie wskazują na jedną z trzech okoliczności wyczerpująco wymienionych w punkcie 2 art. 540 § 1 k.p.k. W orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie uznaje się, iż nowe fakty, czy dowody, wskazywać mają na zaistnienie wysokiego prawdopodobieństwa błędu sądowego w zakończonym prawomocnie postępowaniu sadowym. Innymi słowy, muszą stwarzać duże prawdopodobieństwo uniewinnienia skazanego po wznowieniu postępowania, albo skazania go za przestępstwo zagrożone karą łagodniejszą niż to, za które go skazano. Tym samym nie chodzi jedynie o przedstawienie wątpliwości, co do wcześniejszych ustaleń faktycznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2011 r., III KO 77/10, LEX nr 736766; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 1996 r., V KO 2/96, OSNKW 1996, nr 7-8, poz. 47; wyrok Sądu Najwyższego z 10 października 1995 r., II KO 76/94, OSNKW 1996, nr 1-2; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2004 r., III KO 32/02, OSNKW 2004, z.10, poz. 99 i cytowane tam orzecznictwo; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2009 r., III KO 73/08, R-OSNKW 2009, poz. 396; P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks Postępowania Karnego. Komentarz, t. III, Warszawa 2012 r., s. 375-376, 380-381).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że wnioskodawca nie przedstawił żadnych nowych faktów, czy dowodów, w rozumieniu przywołanego przepisu, które w sposób wiarygodny podważałyby przyjęte w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne, a więc to, że Z. G. przywłaszczył powierzone mu na mocy udzielonego przez G. K. w dniu 28 lutego 2011 r. pełnomocnictwa, pieniądze w łącznej kwocie 214.469,53 zł. Chociaż osoba M. S. może być z formalnego punktu widzenia postrzegana jako „nieznane przedtem źródło dowodu” w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., to obrońca w żadnej mierze nie wykazał, aby zeznania tego świadka mogły w sposób wysoce prawdopodobny i wiarygodny podważyć prawdziwość dokonanych w rozpoznawanej sprawie ustaleń faktycznych.

Niewątpliwie ocena przydatności proponowanych przez wnioskującego o wznowienie postępowania nowych dowodów powinna być dokonywana nie

samoistnie, ale w ścisłym powiązaniu z oceną dotychczas zgromadzonych w postępowaniu dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2010 r., sygn. akt IV KO 148/09, OSNwSK 2010/1/611).

Z przedłożonego przez obrońcę oświadczenia wynika jedynie, że M. S. uczestniczył dwukrotnie w przekazywaniu R.K. przez Z. G. pieniędzy „za obligacje” w kwotach „kilkunastu tysięcy”. Jak tymczasem wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego Z. G. przypisano przywłaszczenie kwoty kilkukrotnie wyższej od wskazanej w oświadczeniu. Nie sposób również tracić z pola uwagi, że przesłuchani w charakterze świadków G. i R. K. zaprzeczyli, aby mieli otrzymywać od skazanego pieniądze z tytułu sprzedaży obligacji, a wręcz wskazywali, że poza pierwszą ich partią, nie wyrażali dalszej zgody na sprzedaż kolejnych obligacji, zaś sam skazany brak pokwitowań dokumentujących rzekome przekazywanie przez niego pieniędzy tłumaczył brakiem przezorności i ostrożności, bądź wskazywał na możliwość podarcia tych potwierdzeń.

Trafnie także zauważył prokurator, że okoliczność wskazana w oświadczeniu M. S. dotycząca przekazywania przez skazanego pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży obligacji R. K. była przedmiotem rozważań Sądu pierwszej instancji (s. 49-50 uzasadnienia), zaaprobowanych następnie przez Sąd odwoławczy (s. 6-8 uzasadnienia). Sąd odwoławczy słusznie uznał, że *„z elementarnych zasad doświadczenia życiowego wynika, że gdyby rzeczywiście oskarżony, posiadający wyższe wykształcenie i doświadczenie w prowadzeniu działalności gospodarczej, przekazywał wymienionym owe środki, zadbałby o pokwitowanie ich odbioru, szczególnie zważywszy na chorobę psychiczną G. K.”* (s. 7 uzasadnienia).

W świetle powyższego stwierdzić należy, że dołączone do wniosku oświadczenie M. S., z uwagi na ogólnikowość jego twierdzeń, nie dających się zweryfikować innymi dowodami, skutecznie nie podważało dowodów stanowiących podstawę ustaleń dokonanych przez Sądy orzekające w tej sprawie, pozwalających na przypisanie Z. G. przestępstwa w kształcie zmodyfikowanym przez Sąd Apelacyjny.

Podkreślić przy tym należy, że w postępowaniu wznowieniowym, z uwagi na obalenie prawomocnym wyrokiem skazującym zasady domniemania niewinności, ciężar uprawdopodobnienia podstawy do wznowienia postępowania z art. 540 § 1

pkt 2 lit. a k.p.k. spoczywał na wnioskodawcy. Zatem to obrońca skazanego, powołując się na podstawę *de novis* miał obowiązek wykazania wysokiego prawdopodobieństwa błędności prawomocnego orzeczenia skazującego i zasadności wniosku o wznowienie postępowania, czego jednak nie uczynił.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

O kosztach sądowych postępowania wznowieniowego rozstrzygnięto na podstawie art. 639 k.p.k.

kc